

Arrest

nr. 268 173 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 september 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat C. D'HONDT *loco* advocaat P. ROBERT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 juli 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 23 juli 2019 om internationale bescherming. Op 4 mei 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 11 december 2020 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Zonder België te hebben verlaten dient verzoeker op 2 juli 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 17 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, J. C. Y. R. (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) 1980 te Arboletes (Antioquia). Uw ouders zijn nooit samen geweest; als kind werd u voornamelijk grootgebracht bij uw grootvader aan vaders kant in Necoclí, waar u hem hielp op zijn boerderijgronden. Verder behaalde u een diploma marketing aan het ESCOLME-instituut in Medellín.

U bent Colombia ontvlucht omdat u met de dood bedreigd werd door de Clan del Golfo (vert. Golfclan), een paramilitaire groepering waartoe onder andere uw oom, E. Y. T. (...), behoort. De problemen ontstonden in 2001 op een feest in Necoclí, waar u boerderijgronden bezat en waar uw grootvader toenmalig schepen was. Daar maakte u namelijk een opmerking over de handelsactiviteiten van uw oom en omwille daarvan werd u in het gezicht geslagen. Vervolgens stond u een lap grond in Necoclí af aan uw oom en was u gedwongen elders te gaan wonen. U verhuisde hierop naar Medellín, maar ging in die tijd ook geregeld terug naar Necoclí zelf; uw grootvader had daar immers veel aanzien, waardoor er u niets zou gebeuren. Bovendien had u daar nog een ander perceel dat aan u toebehoorde. In 2008 stond u ook die lap grond af aan uw oom – dit komt overeen met uw tweede gedwongen verhuizing – en deze keer vestigde u zich in een aangrenzende gemeente van Necoclí, namelijk El Uvero bij San Juan de Urabá. Op laatstgenoemde plaats ging u in de vele jaren die volgden nieuwe huurcontracten aan, kweekte u bananen, kokosnoten en vee, en werkte u zichzelf geleidelijk aan in de schulden.

Het overlijden van uw grootvader in 2014 ontketende een wrange erfeniskwestie, waardoor u ook nog eens uw gronden in El Uvero kwijtspeelde bovenop uw groeiende schuldenberg. U stapte daarom naar het parket opdat u desbetreffende percelen legaal terug zou kunnen krijgen. Eveneens startte u in datzelfde jaar met de bouw van een boot – samen met een vennoot – en blies u zo nieuw leven in uw professionele activiteiten. Hierbij reisde u geregeld over en weer naar Panama. Door dit project geraakte u echter nog dieper in de schulden, omdat de materialen van de boot van slechte kwaliteit waren. Uw moeder stond u dan wel financieel bij, maar dit was nooit afdoende om alle bedragen te vereffenen.

Een vijftal jaar later stapelden alle problemen zich op. Zo trachtte u om op 17 april 2019 bij het parket in Arboletes tot een minnelijke schikking te komen met uw oom, die toen vertegenwoordigd werd door uw grootmoeder. Gezien zij gemanipuleerd was door uw oom, mislukte dit echter. Toch stelde het parket u ten langen leste aan als de rechtmatige eigenaar van de gronden in kwestie, wat een uitzetting zou betekenen voor uw oom. Dat deed de gemoederen opnieuw oplaaien. Ook haakte, in diezelfde periode, de vennoot in uw handelsactiviteiten af omwille van de financiële tegenspoed die de boot met zich meebracht. Verder was u nog steeds geld verschuldigd aan een aantal van uw leveranciers.

Ter afhandeling van zowel het landconflict als de schulden werd u verzocht door El Tiburón, de baas van de plaatselijke paramilitairen om in april 2019 tot bij hem te komen op de plaats Las Cruces de Damaquié. U ging op deze uitnodiging in en ging naar hem toe; in Colombia is het immers een gangbare zaak dat paramilitaire groepen instaan voor het financiële beheer van andermans schulden. Tijdens deze ontmoeting dwong El Tiburón u om het dubbele van het verschuldigde bedrag aan zijn groepering te betalen binnen een periode van drie maanden. Indien u het geld niet bijeen kon krijgen of indien u aangifte deed tegen hen, zouden ze u uitroepen tot militair doelwit en u vermoorden.

Daaropvolgend verkocht u uw resterende gronden op afbetaling en vertrok u rond 30 april 2019 naar Medellín (Antioquia), waar u gedwongen was onder te duiken. U verbleef daar in totaal twee-en-een-halve maand en ervoer daar ten allen tijde een gevoel van onveiligheid. In die periode hebt u zich nog een aantal keren buiten Medellín begeven. Eén keer bent u naar het departement Córdoba gegaan voor de verkoop van uw boot. Daarnaast wendde u zich ook tot het parket van San Juan de Urabá om aangifte te doen van een plaatselijk massagraf met honderden lijken dat u ontdekt had. Daarenboven diende u tijdens uw periode in Medellín op 11 juli 2019 klacht in tegen uw oom bij de plaatselijke politie omwille van doodsb bedreigingen. Drie dagen later, op 14 juli 2019, verliet u Colombia en vluchtte u via Panama-Stad en Amsterdam naar Brussel, waar u op 17 juli 2019 aankwam.

Op 19 juli 2019 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. In het geval van een terugkeer naar Colombia vreesde u te worden gedood door uw oom en door paramilitairen van de Golfclan.

Toen u reeds in België was, vernam u ook dat uw moeder op 20 augustus 2019 ontvoerd werd door dezelfde paramilitaire groep, omdat u hen nog steeds geld verschuldigd was. Zij werd na drie dagen vrijgelaten, nadat ze hen een aantal van uw officiële eigendomsdocumenten overhandigd had. Enkele maanden later, op 13 december 2019, werd u bij de DVZ gehoord in het kader van een eerste interview.

Ter staving van uw verzoek heeft u de volgende documenten neergelegd: uw internationaal paspoort, uw identiteitskaart, een verzoek tot bescherming bij het parket van Arboletes op 19 september 2014, een attest met de rechten van slachtoffers bij de politie van Arboletes op 20 september 2014, een vaststelling van het falen van de minnelijke schikking bij het parket van Arboletes op 17 april 2019, een klacht tegen uw oom bij de politie van Medellín op 11 juli 2019, een uittreksel van de Colombiaanse overheid waarop uw gedwongen verhuizingen in 2001 en 2008 vermeld staan, een uitnodigingsbrief van een vriend in België op 12 juni 2019, een brief van uwentwege gericht aan Bancolombia op 20 april 2015, een aantal uittreksels met gegevens van uw grootouders uit het burgerlijk register, een volmacht aan uw advocaat in Colombia (s.d.), een bundel eigendomsaktes (uitgeprint op 31 augustus 2016), een huurcontract tussen uw grootouders en u d.d. 8 februari 2009 tot 8 februari 2019, een oproeping tot minnelijke schikking vanuit het parket van Arboletes op 11 augustus 2014, een brief gericht tegen de burgemeester van San Juan de Urabá op 30 september 2014, uw diploma hoger onderwijs, een zelfgeschreven schema en een geannoteerde kaart en, als laatste, een bundel krantenartikelen.

Op 6 mei 2020 weigerde het CGVS u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus daar geen geloof kon worden gehecht aan de door u beweerde problemen met uw oom en de paramilitairen van de Golfclan. In haar arrest van 11 december 2020 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) deze beslissing. U ging hiertegen niet in cassatieberoep.

Zonder België te hebben verlaten, bood u zich op 2 juli 2021 opnieuw aan bij de DVZ en diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U meent dat, toen u zich nog in Colombia bevond, de Clan del Golfo druk op u uitoefende omwille van enkele eigendommen, u daarop dreigde klacht tegen hen in te dienen en deze groepering vervolgens te kennen gaf dat, mocht u effectief aangifte tegen hen doen, zij uw lichaam in stukken zouden kappen. U verklaart voorts dat de koper van uw boot u audioberichten stuurde waarin hij bevestigde dat de Clan del Golfo thans nog steeds op zoek is naar u. Verder haalt u aan dat u in 2021 via videoconferentie contact had met een waarheidscommissie doch u herinnert zich niet wanneer precies. U stelt verder dat u tijdens dit gesprek een verklaring hebt afgelegd over het massagraf dat u in Colombia had ontdekt, dat deze waarheidscommissie vervolgens contact opnam met een procureur (bij wie u oorspronkelijk aangifte had gedaan van dit graf) en dat deze procureur naderhand aan de commissie het bestaan van dit massagraf bevestigde alsook uw eerdere problemen met de Clan del Golfo. U wijst erop dat er momenteel in Colombia een wettelijk proces gaande is hieromtrent. Mocht u zelf terugkeren naar Colombia, vreest u te worden gedood door deze groepering, mede omdat alles aan het licht komt omtrent dit massagraf.

Ter staving van uw verzoek legt u ditmaal de volgende documenten neer: (1) een e-mail vanwege een procureur waarin zij kenbaar maakt dat u in Colombia problemen kende omwille van uw eigendommen en waarin zij schrijft over het door u ontdekte massagraf, (2) een kopie van een brief vanwege de waarheidscommissie waarin staat dat zij contact hadden met bovenvermelde procureur en dat hun onderzoek omtrent het massagraf momenteel hangende is en (3) een kopie van een brief vanwege uw advocaat in België waarin wordt gezegd dat uw leven in gevaar is en dat u internationale bescherming verdient.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op

werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw derde verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet – met name doodsb bedreigingen vanwege de Clan del Golfo omwille van enkele eigendommen en het gegeven dat u klacht tegen hen zou indienen (zie verklaring volgend verzoek vraag 16) – moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien de talrijke onaannemelijkheden, incoherenties en tegenstrijdigheden doorheen uw verklaringen. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en u diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Aangezien het arrest van de RvV bekleed is met gezag van gewijsde, is deze beoordeling dan ook definitief.

Ondanks de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door u aangebrachte asielmotieven, houdt u vast aan uw eerdere verklaringen. U verwijst naar audiobericthen waarin de koper van uw boot meent dat de problemen in Colombia zich aan het opbouwen zijn en beweert dat de Clan del Golfo u thans aan het zoeken is (zie verklaring volgend verzoek vraag 16). Echter moet worden onderlijnd dat deze bewering volledig voortbouwt op uw alreeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas en derhalve geen nieuw element vormt in uw hoofde. Bovendien legde u in het kader van de beroepsprocedure van uw vorig verzoek reeds dergelijke audio-opnames neer, waarover de Raad het volgende oordeelde: De audiobericthen, onder de vorm van een usb-stick, en de transcriptie ervan met bijhorende vertaling neergelegd middels aanvullende nota, waaruit een gesprek moet blijken tussen verzoeker en één van de kopers van diens boot, zijn niet afkomstig van een objectieve bron. Dergelijke conversaties kunnen eenvoudig worden geënceneerd en ze bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt besproken noch kunnen ze worden geverifieerd. Met name kan de identiteit van de verschillende sprekers niet worden vastgesteld. Om deze redenen kan aan zulke conversaties dan ook maar heel beperkte bewijswaarde worden toegekend en volstaan deze op zich niet om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen. Bovendien kan uit de transcriptie van deze gesprekken niet blijken dat de problemen die zijn ontstaan na de verkoop van de boot te maken hebben met de paramilitairen die verzoeker vreest. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat de woorden “esa gente” / “die mensen” verwijzen naar de paramilitairen, maar dit is niet meer dan een loutere bewering, daar uit de lezing van de transcriptie veeleer blijkt dat de problemen een gevolg zijn van een onenigheid met D., verzoekers vroegere vennoot.” (zie RvV-arrest nr. 246.019 d.d. 11 december 2020).

Wat voorts betreft uw verklaring omtrent uw aangifte van massagraven, uw videoconversatie met een Colombiaanse waarheidscommissie daaromtrent en het wettelijke proces dat momenteel gaande zou zijn (zie verklaring volgend verzoek vraag 16), stelt het CGVS vast dat de door u aangehaalde vondst van en klacht tegen dergelijk massagraf (of -graven) onderdeel uitmaken van hetzelfde, ongeloofwaardig bevonden asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek uiteenzette en waarin u blijft volharden in onderhavig verzoek. Belangrijk is hierbij op te merken dat het CGVS in uw vorige asielaanvraag geen geloof kon hechten aan deze vermeende ontdekking en aangifte omwille van verscheidene motieven, en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze motieven volledig volgde. Zo bevestigde de Raad (1) dat het niet te vatten is dat u tussen 30 april 2019 en 14 juli 2019 vanuit Medellín terugging naar San Juan de Urabá om klacht in te dienen vanwege een massagraf gezien iedereen in die streek volgens u op de hoogte was van uw voorgaande, vermeende problemen met de paramilitairen; (2) dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over deze aangifte daar u

aanvankelijk stelde dat u Medellín in deze periode nooit verliet en dat uw uitleg als zou deze klacht dateren van voor uw ontmoeting met El Tiburón deze tegenstrijdigheid niet opheft; en (3) dat u deze vondst van een massagraf en bijhorende aangifte nooit vermeld heeft op uw eerste interview bij de DVZ (zie RvV-arrest nr. 246.019 d.d. 11 december 2020).

Het CGVS wenst hierbij aan te stippen dat, in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, u dit vermeende massagraf slechts voor het eerst ter sprake bracht als bijkomende opmerking op uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (notities persoonlijk onderhoud p.17). Het specifieke gegeven dat u in het geval van een terugkeer naar Colombia vreest te worden gedood omwille van deze vondst en/of aangifte heeft u echter nooit aangehaald in de volledige loop van uw eerste verzoek, noch bij de DVZ, noch tijdens uw spontaan relaas op het CGVS (notities persoonlijk onderhoud, p.11-13), noch toen het CGVS peilde naar uw vrees (notities persoonlijk onderhoud, p.16). Ook in het kader van uw beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen riep u op geen enkel ogenblik dergelijke, specifieke vrees in (zie verzoekschrift en aanvullende nota in administratief dossier). Dat u pas na het bevestigende arrest van de Raad voor het eerst opwerpt dat u in Colombia de dood vreest omwille van de ontdekking van en/of aangifte tegen een massagraf, is dan ook hoogst opmerkelijk. Enig klachtenformulier van de verschillende parketaangiftes (notities persoonlijk onderhoud, p.17) die u in Colombia zou hebben gedaan van deze massagraven, hebt u ook trouwens nooit neergelegd, evenmin in uw huidige verzoek om internationale bescherming.

Zonder afbreuk te doen aan het voorgaande, verbaast het bovendien dat u enerzijds verklaart dat u via videoconferentie met een waarheidscommissie heeft gesproken over massagraven met als doel “die waarheid uit te klaren” (zie verklaring volgend verzoek vraag 18, nr. 2) doch anderzijds stelt dat dit vermeende gesprek pas in 2021 (“dit jaar”) zou hebben plaatsgevonden (zie verklaring volgend verzoek vraag 16). In het volledige verloop van uw vorige verzoek maakte u overigens evenmin melding van dergelijke contacten met zo’n organisatie. Het kan dan ook geenszins overtuigen dat u deze waarheidscommissie pas meer dan twee jaar na uw vermeende vondst van een graf/graven zou contacteren indien u verbeterd was de waarheid te achterhalen en gerechtigheid te laten geschieden. Dit springt des te meer in het oog gezien u aangeeft dat al uw correspondentie met deze commissie zou verlopen via de organisatie Hispano Belga en de door u – ingediende e-mail vanwege de waarheidscommissie specifiek gericht is aan Dhr. I. S. (...), lid van diezelfde organisatie (zie verklaring volgend verzoek vraag 18; zie ook administratief dossier). Vermits deze persoon van Hispano Belga ook aanwezig was als vertrouwenspersoon op uw persoonlijk onderhoud op het CGVS i.k.v. uw eerste verzoek (notities persoonlijk onderhoud, p.1, 14, 18-19), diende ook hij op de hoogte geweest te zijn van dit vermeende massagraf. Per slot van rekening verklaarde u tevens in Colombia te beschikken over een advocaat die zich over al uw problemen ontfermde (notities persoonlijk onderhoud, p.10). Dit alles toont aan dat u ongetwijfeld in de mogelijkheid verkeerde om veel eerder in contact te komen met deze waarheidscommissie indien het verder onderzoek naar een massagraf of -graven – voor zover geloofwaardig – zo’n prangende kwestie voor u betrof. Dat u hier geen gebruik van maakte en u pas na meer dan twee jaar, nota bene na afsluiting van uw eerste verzoek om internationale bescherming, verdere stappen onderneemt hieromtrent, ondermijnt de geloofwaardigheid van dit asielmotief.

De door u neergelegde e-mail van een procureur kan de eerdere appreciatie van de asielinstanties niet ombuigen. Dergelijk document kan uw relaas enkel staven bij geloofwaardige verklaringen, wat geenszins het geval is gebleken, waardoor de bewijswaarde van deze e-mail al relatief mag worden genoemd. Deze wordt trouwens nog verder ondermijnd door de volgende vaststellingen. Zo betreft dit slechts een uitgeprint document zonder handtekening, stempel of apostille. De inhoud van deze e-mail is daarnaast uiterst summier en vaag, waarbij er slechts sprake is van “vermoedelijke” massagraven zonder bijvoorbeeld details te vermelden over de precieze locatie van de resten, een raming van het aantal lichamen en enige concrete stappen die het parket zou hebben verricht. De inhoud van deze e-mail stemt verder ook niet overeen met uw eigen verklaringen. Zo is het behoorlijk tegenstrijdig dat u op het CGVS-onderhoud beweerde dat het parket geen aandacht besteedde aan uw aangiftes over massagraven en dat er u toen werd verteld “er zijn er duizenden zoals jij die hetzelfde komen vertellen” (notities persoonlijk onderhoud, p.17), terwijl de procureur in deze e-mail stelt dat zij direct met u heeft gesproken en dat zij “zeer kostbare informatie” van u heeft verkregen. Het doet tevens de wenkbrauwen fronsen dat een procureur van justitie zou schrijven dat het “begrijpelijk” is dat u uit Colombia bent vertrokken en dat zij hoopt dat de bestemming van haar e-mail (zijnde Dhr. I. S. (...)) van Hispano Belga u asiel zal kunnen bieden, aangezien zij hiermee het Colombiaanse parket openlijk in diskrediet zou brengen. Dit is niet geloofwaardig, en strookt bovendien allerm minst met de confidentialiteitsnota die onderaan in de e-mail opgesteld staat en waarin te lezen valt dat de informatie in de e-mail “enkel mag

worden gebruikt door de persoon of de firma voor wie het bestemd is" (zie vertaling in administratief dossier).

De door u ingediende brief vanwege de waarheidscommissie kan evenmin een tegengewicht bieden voor bovenstaande argumenten. Wederom moet worden onderlijnd dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende waarde kunnen bieden in het geval van geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet blijkt. Daarenboven betreft deze brief slechts een kopie zonder enig legalisatiekenmerk, waarbij opnieuw enkele merkwaardigheden in het oog springen betreffende de inhoud ervan. Zo wordt vooreerst uw familienaam zesmaal vermeld en ook zesmaal fout gespeld (Y. (...) i.p.v. Y. (...)). Ook deze brief is bovendien bijzonder vaag en noemt enerzijds geen concrete details in verband met de vermeende massagraven waarvan sprake. Zo wordt bijvoorbeeld gesteld dat de commissie "bepaalde handelingen" zou hebben ondernomen met een procureur, zonder te verduidelijken wat die handelingen dan wel zijn. Anderzijds is opmerkelijk dat het document melding maakt van een getuigenis van uwentwege, zonder daarbij enigszins toe te lichten op welke datum deze getuigenis dan wel plaatsvond of dit gesprek in de tijd te situeren. Verder moet worden aangestipt dat het bevreemdend overkomt dat deze brief wijst op het feit dat de waarheidscommissie sprak met een procureur en dat deze laatste "het gebrek aan reactie" vanwege het parket zou hebben bevestigd na uw aangifte van massagraven aldaar. Opnieuw kan niet worden aangenomen dat een procureur van justitie haar eigen overheidsentiteit zo openlijk zou verloochenen.

Tot slot kan de begeleidende brief vanwege uw advocaat in België evenmin voorgaande vaststellingen ombuigen, gezien dit een geheel subjectief document betreft. De feiten en nieuwe elementen waarvan sprake in deze brief berusten volledig op uw verklaringen die, zoals eerder aangetoond, ongeloofwaardig werden bevonden door de Belgische asielinstanties, en op de door u neergelegde documenten die, zoals hierboven beschreven, niet kunnen overtuigen en al zeker niet de ongeloofwaardigheden in uw relaas opheffen. Overigens moet worden opgemerkt dat de verwijzing naar de UNHCR Eligibility Guidelines in casu niet dienstig is, aangezien uit voorgaande duidelijk blijkt dat u niet aannemelijk maakt in Colombia massagraven te hebben ontdekt, noch dat u daartegen aangifte hebt gedaan bij de plaatselijke autoriteiten.

Gelet op al het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2, § 1, en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting over de algemene principes voor het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming en de bewijslast daarbij, voert verzoeker het volgende aan over het onderzoek van de door hem voorgelegde documenten:

“Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legde verzoeker een attest van de Comisión de la Verdad d.d. 14.03.2021 opgesteld door de heer Carlos Martin Beristain dat bevestigt dat hij aangifte deed van een massagraf en dat hij officieel geregistreerd staat als slachtoffer en een email van Procureur Maria Piedad Franco d.d. 05.04.2021 waarin zijn problemen met de Golfclan worden bevestigd, het feit dat hij een aangifte deed van het massagraf en dat hij hierdoor gevaar loopt.

Het CGVS stelt dat de ingeroepen vrees naar aanleiding van getuigen met betrekking tot de massagraven ten aanzien van officiële instanties en de stavende documenten geen nieuwe elementen die de kans op een erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming aanzienlijk zouden verhogen in de zin van het artikel 57/6/2, §1 van de wet van 15.12.1980.

Het CGVS trekt de authenticiteit van de voorgelegde stukken in twijfel verwijzende naar de verklaringen van de verzoeker tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming en de verklaring die hij naar aanleiding van huidig verzoek aflegde. Daarnaast wordt de authenticiteit van de voorgelegde stukken betwist met louter subjectieve argumenten, zonder dat er een degelijk onderzoek werd gevoerd.

Ondanks het feit dat de documenten afkomstig zijn van officiële Colombiaanse instanties nl. het Parket en de Comisión de la Verdad werden die instanties niet gecontacteerd door het CGVS. De bestreden beslissing geeft daarnaast blijk van een povere kennis van de Colombiaanse context, waardoor de bewijswaarde van de voorgelegde documenten ernstig wordt onderschat. Er wordt ook nooit contact opgenomen met de bevoegde Belgische ambassade.

Uit paragraaf 52 van het arrest K.K. t. Frankrijk blijkt dat de asielinstanties zich niet uitsluitend op de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming kunnen beroepen om de voorgelegde documenten in vraag te stellen. Indien er aan de authenticiteit van bepaalde documenten getwijfeld wordt, moet er gemotiveerd worden op basis van welke objectieve elementen tot dit besluit werd gekomen:

"(...) »

(EHRM 10.10.2013 K.K. t. Frankrijk, n° 18913/11, § 52)

Uit de paragraaf 65 van het arrest M.A. t. Zwitserland volgt dat de asielinstanties de authenticiteit van een voorgelegd document niet vraag kunnen stellen door een loutere verwijzing naar het feit dat het asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden of door te verwijzen naar de algemene graad van corruptie in een land. Er moet concreet gemotiveerd worden op basis van welke objectieve elementen het stuk in kwestie van valsheid wordt beticht. De asielinstanties zijn verplicht om een onderzoek te voeren en zich door een instantie met kennis van zaken te laten bijstaan zoals de bevoegde ambassade in het land van herkomst:

"(...)"

(EHRM 18.11.2014 M.A. t. Zwitserland, n°52589/13, § 65)"

Met betrekking tot de Comisión de la Verdad laat verzoeker het volgende gelden:

"De verzoeker legde in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming een attest voor van de Comisión de la Verdad van 14.03.2021 dat werd opgesteld door één van de leden van de Commissie de heer Carlos Martin Beristain, waarin wordt bevestigd dat verzoeker weldegelijk aangifte deed van een massagraf en dat hij officieel geregistreerd staat als slachtoffer:

"(...)"

De Comision de la Verdad is opgericht na naar aanleiding van het vredesakkoord tussen de Colombiaanse regering en de FARC-EP ondertekend op 24.11.2016. De Comision de la Verdad wordt vernoemd in de Colombiaanse Grondwet als een autonome bestuursseenheid van nationale orde met een eigen rechtspersoonlijkheid en administratieve, budgettaire en technische autonomie en met een eigen wettelijk regime dat vervat ligt in het Decreet 558 van 5 april 2017 met betrekking tot de oprichting van de Comision de la Verdad. Het is een instelling van het hoogste niveau dat dienst doet als een mechanisme van overgangsjustitie, dat onafhankelijk is van de regering.

Het doel van de Comision de la Verdad is het verzamelen van de geschiedenis en de getuigenissen van slachtoffer van het gewapend conflict om op deze manier bij te dragen tot het vredesproces. Het mandaat van de Comision de la Verdad omvat ook de analyse en het documenteren van mensenrechtenschendingen en schendingen van het internationaal humanitair recht, met inbegrip van ontvoering, gedwongen verdwijningen, seksueel geweld en ontheemding van burgers.

De heer Carlos Martin Beristain is weldegelijk een lid van de Comision de la Verdad (<https://comisionde laverdad.co/la-comision/los-y-las-comisionadas>). Hij heeft een grote ervaring in psychosociale slachtofferhulp in conflictgebieden en zetelde in waarheidscommissie van verschillende landen. Leden van de Comision de la Verdad hebben een statuut vergelijkbaar met een magistraat van hoogste rechterlijke instantie van een staat.

Het attest heeft betrekking op de verzoeker en identificeert hem aan de hand van het nummer van zijn identiteitskaart. De heer Beristain zegt dat de informatie die verzoeker kon geven cruciaal was voor het lokaliseren van massagraven die sinds 2000 tot op heden door paramilitairen worden gebruikt en het begrijpen van de dynamieken van het paramilitarisme in zijn regio nl. het Noorden van Uraba. De informatie met betrekking tot de locatie van de massagraven werd doorgegeven aan de Eenheid voor Zoektoch naar vermiste personen (UBPD).

De heer Beristain stelt dat de informatie die de verzoeker heeft gegeven bijzonder waardevol is voor de UBPD.

De verzoeker werd daarnaast opgenomen in het Uniek Register van Slachtoffers omdat hij slachtoffer is geworden van paramilitair geweld.

De authenticiteit van het attest kan bovendien niet betwist worden. Er kan ook niet gesteld worden dat het attest uitsluitend gebaseerd is op de verklaringen van de verzoeker gelet op het feit dat de Comisión de la Verdad de informatie heeft onderzocht en zelf de betrokken massagraven heeft gelokaliseerd. Er wordt verwacht dat deze zeer belangrijke informatie onder andere zal bijdragen in het lokaliseren van

vermiste personen en het begrijpen van de dynamieken van paramilitarisme in het Noorden van Urabá. Deze informatie is bijgevolg compromitterend voor de Golfclan.

De Comisión de la Verdad bevestigt bovendien dat de verzoeker als slachtoffer werd geregistreerd en dat hij een klacht indiende bij het parket met betrekking tot de massagraven. Het parket heeft aan de Comisión de la Verdad bevestigd dat verzoeker effectief klacht heeft ingediend en dat er hierop geen reactie is gekomen.

De waarde en bewijskracht van dit attest kunnen moeilijk overschat worden. Het is ook duidelijk dat de verzoeker ernstig gevaar loopt omwille van zijn getuigenis.

De motivering in de bestreden beslissing getuigt over een uiterst oppervlakkig onderzoek zonder en geeft blijk van een afwezigheid van kennis van de Colombiaanse context.

Vooreerst blijkt uit de bestreden beslissing dat het CGVS steeds spreekt over "een waarheidscommissie" alsof er in Colombia nog andere zouden bestaan. Het karakter, juridisch statuut en mandaat van de Comisión de la Verdad, zoals hierboven uiteengezet, wordt door het gebruik van de term "een waarheidscommissie" volledig geminimaliseerd.

Er wordt gewezen op het feit dat het niet overtuigend zou zijn dat de verzoeker de Comisión de la Verdad pas in 2021 zou hebben gecontacteerd terwijl hij de massagraven al eerder zou hebben gevonden en eerder de mogelijkheid zou hebben gehad om contact op te nemen met de Comisión de la Verdad.

Dit gegeven doet geenszins afbreuk aan het feit dat de verzoeker contact opgenomen heeft met de Comisión de la Verdad en de authenticiteit en bewijswaarde van het attest van 14.03.2021.

De subjectiviteit van de argumenten van het CGVS blijkt ook uit het feit dat het vreemd wordt geacht dat de bewoordingen van het attest vaag zouden zijn en dat de datum van de getuigenis van de verzoeker niet wordt vermeld. Het zou ook vreemd zijn volgens het CGVS dat een Procureur aan de Comisión de la Verdad zou hebben bevestigd dat er met de klacht van verzoeker met betrekking tot de massagraven niets zou zijn gedaan en hierbij "haar eigen overheidsentiteit zo openlijk zou verloochenen."

Het feit dat het attest vaag zou zijn kan vooreerst niet aan verzoeker worden verweten omdat hij het niet zelf heeft opgesteld. Het CGVS houdt bovendien geen rekening met het feit dat de leden van de Comisión de la Verdad dagelijks te maken krijgen met uiterst gevoelige informatie, die compromitterend is voor de paramilitaire groepen en dat aan de verspreiding ervan een risico is verbonden.

Het CGVS gaat bovendien voorbij aan het statuut van de Comisión de la Verdad en de autoriteit die dit orgaan in Colombia heeft. Het is plausibel dat wanneer een lokale procureur gecontacteerd wordt door een instelling van nationale grootorde die schendingen van de fundamentele mensenrechten onderzoekt, zij niet anders kan doen toegeven, eventueel schoorvoetend, dat er met de klacht van de verzoeker niets werd gedaan.

Uit het dossier blijkt verder niet dat het CGVS de moeite heeft genomen om te onderzoeken wat het statuut en de rol van de Comisión de la Verdad is. Er werd bovendien geen contact opgenomen met de bevoegde Belgische diplomatieke post die meer ervaring heeft op het terrein en met de Comisión de la Verdad. Het CGVS stelt dat het schrijven van de Carlos Beristain een gezaghebbende expert en autoriteit ter zake geen waarde heeft, doch liet na om hem of de Comisión de la Verdad te contacteren.

Het CGVS schendt de artikelen 3 en 13 E.V.R.M.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de bepalingen zoals geïllustreerd in het middel."

Met betrekking tot de email van het Parket laat verzoeker het volgende gelden:

"De verzoeker legde ook een email van de procureur Maria Piedad Franco De Osso van 05.04.2021 voor waarin wordt bevestigd dat de verzoeker aangifte deed tegen de Golfclan en dat hij ook waardevolle belangrijke informatie met betrekking tot massagraven verschaftte. De procureur bevestigt bovendien dat zijn leven in Colombia in gevaar is. Uit de beëdigde vertaling van het document blijkt het volgende:

"(...)"

Voormeld schrijven is een tweede bevestiging van het feit dat de verzoeker de massagraven van de Golfclan openbaar heeft gemaakt en van het gevaar voor zijn leven. Daarnaast bevestigt de procureur de problemen van de verzoeker met de Golfclan.

Deze email is weldegelijk authentiek, gelet op het feit dat deze de gedetailleerde gegevens van de parketmagistraat (email en telefoonnummer) bevat. De authenticiteit van deze email kan bijgevolg gecontroleerd worden door de procureur te contacteren.

Het feit dat de verklaring afgeleverd is aan de heer I. S. (...) op vraag van verzoeker voor het gebruik in een asielprocedure doet geen afbreuk aan de authenticiteit ervan.

De bewijswaarde vervat in de email kan moeilijk overschat worden. Een officiële Colombiaanse instantie nl. het parket bevestigt het feit dat hij een klacht heeft neergelegd en de locatie van massagraven heeft

onthuld. De procureur wijst er ook op dat indien hij in Colombia was gebleven zijn leven er ernstig gevaar zou lopen.

Het CGVS stelt de authenticiteit van dit document in vraag door te verwijzen naar verzoekers eerdere verklaringen en enkele subjectieve argumenten op te werken. Het is duidelijk dat de verwerende partij geen objectieve argumenten kan vinden om het schrijven van de procureur in vraag te stellen. Zo vindt het CGVS dat de inhoud van het schrijven vaag zou zijn, omdat er geen details met betrekking tot de massagraven in opgenomen zijn. Het CGVS vindt verder dat het de wenkbrauwen doet fronsen dat een procureur zou schrijven dat het begrijpelijk is dat de verzoeker uit Colombia is vertrokken en hoopt dat de bestemming de verzoeker asiel zal kunnen verlenen.

Het CGVS gaat er vooreerst aan voorbij dat de procureur zelfs stelt dat indien het nodig zou zijn, zij de informatie die verzoeker haar meedeelde kan overmaken. Nergens uit het dossier blijkt dat het CGVS contact opgenomen heeft met Colombiaans parket of met de procureur in kwestie. Het CGVS kan bijgevolg niet zomaar op basis van subjectieve argumenten stellen dat het schrijven niet authentiek is.

Daarnaast houdt het CGVS wederom geen rekening met de Colombiaanse context. De procureur kent, gelet op haar functie en ervaring, de situatie in Colombia en de macht en invloed van paramilitaire groepen op het terrein. Volgens haar inschatting is de verzoeker in gevaar en weet zij dat haar diensten niet de nodige bescherming kunnen bieden.

Het CGVS stelt dat de email van de procureur niet geloofwaardig is zonder meer en slaagt er bijgevolg niet in om de authenticiteit van de email ernstig te betwisten.

De advocaat van de verzoeker nam op contact met de procureur en verkreeg op 24.08.2021 een gelijkaardig antwoord behalve dat de vraag tot toekenning van asiel werd geschrapt. De procureur begrijpt dat de advocaat uiteraard geen asiel kan toekennen aan zijn cliënte.

De inhoud van de email is bijgevolg gelijkaardig aan de email van 05.04.2021, waaruit volgt dat de procureur bij haar initieel schrijven blijft en dit bevestigt. Hiermee wordt ook aangetoond dat de procureur, indien hier zelfs redelijkerwijze nog aan getwijfeld zou kunnen worden, weldegelijk bestaat en dat haar verklaring authentiek is. Daarnaast blijkt uit de email dat deze is verstuurd in het kader van haar functie als procureur omdat deze afkomstig is van haar professioneel emailadres.

Het argument van het CGVS dat verwijst naar het feit dat de inhoud van het schrijven van de procureur niet geloofwaardig zou zijn omdat het in strijd is met de confidentialiteitsnota, snijdt geen hout omdat een gelijkwaardige verklaring aan de advocaat van de verzoeker werd gericht (zie stuk 2). De verzoeker behoudt zich het recht voor om een vertaling per aanvullende nota over te maken.

Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS er niet in geslaagd is om met kennis van de Colombiaanse context een ernstig en zorgvuldig onderzoek te voeren.

Het schrijven van de procureur wordt beticht van valsheid op basis van loutere subjectieve argumenten die verwijzen naar de verklaringen van de verzoeker. Het CGVS nam niet de moeite om contact op te nemen met de procureur hoewel haar professionele contactgegevens duidelijk in de email werden vermeld.

Het CGVS voert geen grondig onderzoek wat in strijd is met de artikelen 3 en 13 E.V.R.M."

Ten slotte stelt verzoeker nog het volgende:

"Uit de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*, September 2015 (<https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html>) blijkt dat getuigen die meewerkten aan het onderzoek naar mensenrechtenschendingen en schendingen van het internationaal humanitair recht door de paramilitairen gevaar lopen. Dit geldt des te meer voor onderzoek naar extrajudiciële executies:

"(...) »

Gelet op het feit dat voldoende vaststaat dat de verzoeker aangifte heeft gedaan tegen de Goffclan met betrekking tot massagraven en hierbij het onderzoek naar de schendingen van het internationaal humanitair recht begaan door de paramilitairen aanzien vooruit heeft geholpen, heeft hij een vrees bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Het CGVS onderschat de macht van de paramilitairen zoals de Clan del Golfo en het risico voor hun tegenstanders. Uit een artikel van *El Pais*, "Un gobernador colombiano abandona el país tras denunciar un plan inminente para asesinarlo" d.d. 26.08.2021 blijkt de heer Carlos Caicedo, de gouverneur van het noordelijk departement Magdalena, het land heeft moeten verlaten omwille van een imminente bedreiging voor zijn leven uitgaande van de Clan del Golfo. De bescherming geboden door het Colombiaanse gerecht en de voorlopige maatregelen bevolen door de Inter-Amerikaanse Commissie voor de Rechten van de Mens (IACHR) bleken onvoldoende om zijn veiligheid te garanderen (zie stuk 3). De verzoeker houdt zich het recht voor om een vertaling per aanvullende nota over te maken.

Het gevaar voor verzoekers leven wordt hiermee duidelijk. Het feit dat een gouverneur van een departement, die bescherming kreeg van het gerecht en een IACHR genoodzaakt is om het land te

ontvluchten omwille van een imminente bedreiging voor zijn leven die uitgaat van de Clan del Golfo, toont aan dat ook de verzoeker in gevaar is en dat de Colombiaanse staat niet in de mogelijkheid is om hem te beschermen. Dit wordt bovendien door de procureur in twee verschillende mails beaamd. De verzoeker legt weldegelijk elementen voor die overeenkomstig artikel 51/8 en artikel 57/6/2 van de wet van 15.12.1980 de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. De bestreden beslissing schendt alle artikelen geviseerd in het middel.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden een email van procureur Maria Piedad Franco De Ossa van 24 augustus 2021 (stuk 2) en het artikel “*Un gobernador colombiano abandona el pais tras denunciar un plan inminente para asesinarlo*” van El Pais van 26 augustus 2021 (stuk 3) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 18 januari 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin (onder meer) wordt gerefereerd aan de COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 2 augustus 2021.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer met de volgende nieuwe stavingstukken:

- een verslag over de ligging en kenmerken van een massagraf in het dorp Belén en een vrije en een beëdigde vertaling daarvan (stukken 1 en 3);
- een schrijven van Carlos Martín Beristain en een vrije en een beëdigde vertaling daarvan (stukken 2 en 4);
- een beëdigde vertaling van het bij het verzoekschrift gevoegde artikel “*Un gobernador colombiano abandona el pais tras denunciar un plan inminente para asesinarlo*” van El Pais van 26 augustus 2021 (stuk 5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.2. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM in, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Bovendien wordt vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een rechtsmiddel dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de

genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) met betrekking tot de verklaringen die verzoeker aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen uit het asielaanvraagproces dat verzoeker in het kader van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet, met name doodsb bedreigingen vanwege de *Clan del Golfo* omwille van enkele eigendommen en het gegeven dat verzoeker klacht tegen hen zou indienen, moet worden bevestigd dat verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien de talrijke onaannemelijkheden, incoherenties en tegenstrijdigheden doorheen zijn verklaringen en dat deze beoordeling definitief is, dat (ii) verzoeker ondanks de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door hem aangebrachte asielmotieven vasthoudt aan zijn eerdere verklaringen en ter staving daarvan audioberichten neerlegt die gelijkaardig zijn aan dewelke hij reeds in het kader van de beroepsprocedure van zijn vorig verzoek neerlegde, dat (iii) de door verzoeker aangehaalde vondst van een klacht tegen een massagraf of massagraven onderdeel uitmaken van hetzelfde, ongeloofwaardig bevonden asielaanvraagproces dat hij in het kader van zijn eerste verzoek uiteenzette en waarin hij blijft volharden in onderhavig verzoek, dat (iv) verzoeker pas na het bevestigende arrest van de Raad voor het eerst opwerpt dat hij in Colombia de dood vreest omwille van de ontdekking van en/of aangifte tegen een massagraf, dat (v) verzoeker nooit enig klachtenformulier van de verschillende parketaangiftes die hij in Colombia zou hebben gedaan van deze massagraven heeft neergelegd, dat (vi) het geenszins kan overtuigen dat verzoeker de waarheidscommissie pas meer dan twee jaar na zijn vermeende vondst van een graf of graven zou contacteren indien hij verbeterde was de waarheid te achterhalen en gerechtigheid te laten geschieden, dat (vii) de door verzoeker neergelegde e-mail van een procureur de eerdere appreciatie van de asielinstanties niet kan ombuigen, dat (viii) de door verzoeker ingediende brief vanwege de waarheidscommissie evenmin een tegengewicht kan bieden voor de voorgaande argumenten, dat (ix) de begeleidende brief vanwege verzoekers advocaat in België evenmin de voorgaande vaststellingen kan ombuigen en dat (x) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker op 4 mei 2020 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde omdat (A) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Colombia te hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, of omdat hij een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, nu (i) het niet aannemelijk is dat hij in april 2019 zelf de paramilitairen van de Golfclan is gaan opzoeken, (ii) zijn verklaringen over de laatste ontmoeting aan Las Cruces de Damaquíel inconsistent zijn met zijn zelfgeschreven schematisch overzicht en de verklaarde feiten gememoriseerd overkomen daar hij tijdens het persoonlijk onderhoud aandrong om zijn schema bij de hand te nemen, (iii) de nodige twijfels rijzen bij zijn gedrag na de vooropgestelde feiten en hij inconsistente verklaringen aflegt over zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België, (iv) het ongeloofwaardig is dat hij zich tussen 30 april 2019 en 14 juli 2019 nog op zijn minst tweemaal buiten Medellín begeven heeft, (v) de aanklacht tegen zijn oom bij het parket van Medellín op 11 juli 2019 een gesolliciteerd karakter vertoont en (vi) er weinig geloof kan worden gehecht aan de ontvoering van zijn moeder, en omdat (B) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. In zijn arrest nr. 246 019 van 11 december 2020 bevestigde de Raad deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidige (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan de verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn vorig verzoek en stelt dat hij via videoconferentie met de waarheidscommissie sprak over de graven en dat de commissie hem zei dat hij gevaar liep en contact opnam met de procureur. Ook verklaarde verzoeker van de man waaraan hij zijn boot had verkocht vernomen te hebben dat de *Clan del Golfo* hem aan het zoeken is en hem wil spreken. Verzoeker vreest nog steeds te zullen worden vermoord door de *Clan del Golfo*.

Ter staving van zijn huidige verzoek om internationale bescherming legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure een print neer van een e-mail van 5 april 2021 vanwege een procureur waarin zij kenbaar maakt dat hij in Colombia problemen kende omwille van zijn eigendommen en waarin zij schrijft over het door hem ontdekte massagraf, alsook een fotokopie van een brief van 14 maart 2021

vanwege de waarheidscommissie waarin staat dat zij contact hadden met bovenvermelde procureur en dat hun onderzoek omtrent het massagraf momenteel hangende is en een fotokopie van een brief vanwege zijn advocaat in België waarin wordt gezegd dat zijn leven in gevaar is en dat hij internationale bescherming verdient (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet – met name doodsb bedreigingen vanwege de Clan del Golfo omwille van enkele eigendommen en het gegeven dat u klacht tegen hen zou indienen (zie verklaring volgend verzoek vraag 16) – moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien de talrijke onaannemelijkheden, incoherenties en tegenstrijdigheden doorheen uw verklaringen. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en u diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Aangezien het arrest van de RvV bekleed is met gezag van gewijsde, is deze beoordeling dan ook definitief.

Ondanks de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door u aangebrachte asielmotieven, houdt u vast aan uw eerdere verklaringen. U verwijst naar audioberichten waarin de koper van uw boot meent dat de problemen in Colombia zich aan het opbouwen zijn en beweert dat de Clan del Golfo u thans aan het zoeken is (zie verklaring volgend verzoek vraag 16). Echter moet worden onderlijnd dat deze bewering volledig voortbouwt op uw alreeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas en derhalve geen nieuw element vormt in uw hoofde. Bovendien legde u in het kader van de beroepsprocedure van uw vorig verzoek reeds dergelijke audio-opnames neer, waarover de Raad het volgende oordeelde: De audioberichten, onder de vorm van een usb-stick, en de transcriptie ervan met bijhorende vertaling neergelegd middels aanvullende nota, waaruit een gesprek moet blijken tussen verzoeker en één van de kopers van diens boot, zijn niet afkomstig van een objectieve bron. Dergelijke conversaties kunnen eenvoudig worden geënceneerd en ze bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt besproken noch kunnen ze worden geverifieerd. Met name kan de identiteit van de verschillende sprekers niet worden vastgesteld. Om deze redenen kan aan zulke conversaties dan ook maar heel beperkte bewijswaarde worden toegekend en volstaan deze op zich niet om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen. Bovendien kan uit de transcriptie van deze gesprekken niet blijken dat de problemen die zijn ontstaan na de verkoop van de boot te maken hebben met de paramilitairen die verzoeker vreest. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat de woorden “esa gente” / “die mensen” verwijzen naar de paramilitairen, maar dit is niet meer dan een loutere bewering, daar uit de lezing van de transcriptie veeleer blijkt dat de problemen een gevolg zijn van een onenigheid met D., verzoekers vroegere vennoot.” (zie RvV-arrest nr. 246.019 d.d. 11 december 2020).

Wat voorts betreft uw verklaring omtrent uw aangifte van massagraven, uw videoconversatie met een Colombiaanse waarheidscommissie daaromtrent en het wettelijke proces dat momenteel gaande zou zijn (zie verklaring volgend verzoek vraag 16), stelt het CGVS vast dat de door u aangehaalde vondst van en klacht tegen dergelijk massagraf (of -graven) onderdeel uitmaken van hetzelfde, ongeloofwaardig bevonden asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek uiteenzette en waarin u blijft volharden in onderhavig verzoek. Belangrijk is hierbij op te merken dat het CGVS in uw vorige asielaanvraag geen geloof kon hechten aan deze vermeende ontdekking en aangifte omwille van verscheidene motieven, en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze motieven volledig volgde. Zo bevestigde de Raad (1) dat het niet te vatten is dat u tussen 30 april 2019 en 14 juli 2019 vanuit Medellín terugging naar San Juan de Urabá om klacht in te dienen vanwege een massagraf gezien iedereen in die streek volgens u op de hoogte was van uw voorgaande, vermeende problemen met de paramilitairen; (2) dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over deze aangifte daar u aanvankelijk stelde dat u Medellín in deze periode nooit verliet en dat uw uitleg als zou deze klacht dateren van voor uw ontmoeting met El Tiburón deze tegenstrijdigheid niet opheft; en (3) dat u deze vondst van een massagraf en bijhorende aangifte nooit vermeld heeft op uw eerste interview bij de DVZ (zie RvV-arrest nr. 246.019 d.d. 11 december 2020).

Het CGVS wenst hierbij aan te stippen dat, in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, u dit vermeende massagraf slechts voor het eerst ter sprake bracht als bijkomende opmerking op uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (notities persoonlijk onderhoud p.17). Het specifieke gegeven dat u in het geval van een terugkeer naar Colombia vreest te worden gedood omwille van deze vondst en/of aangifte heeft u echter nooit aangehaald in de volledige loop van uw eerste verzoek, noch bij de DVZ, noch tijdens uw spontaan relaas op het CGVS (notities persoonlijk onderhoud, p.11-13), noch toen het CGVS peilde naar uw vrees (notities persoonlijk onderhoud, p.16). Ook in het kader van uw beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen riep u op geen enkel ogenblik dergelijke, specifieke vrees in (zie verzoekschrift en aanvullende nota in administratief dossier). Dat u pas na het bevestigende arrest van de Raad voor het eerst opwerpt dat u in Colombia de dood vreest omwille van de ontdekking van en/of aangifte tegen een massagraf, is dan ook hoogst opmerkelijk. Enig klachtenformulier van de verschillende parketaangiftes (notities persoonlijk onderhoud, p.17) die u in Colombia zou hebben gedaan van deze massagraven, hebt u ook trouwens nooit neergelegd, evenmin in uw huidige verzoek om internationale bescherming.

Zonder afbreuk te doen aan het voorgaande, verbaast het bovendien dat u enerzijds verklaart dat u via videoconferentie met een waarheidscommissie heeft gesproken over massagraven met als doel "die waarheid uit te klaren" (zie verklaring volgend verzoek vraag 18, nr. 2) doch anderzijds stelt dat dit vermeende gesprek pas in 2021 ("dit jaar") zou hebben plaatsgevonden (zie verklaring volgend verzoek vraag 16). In het volledige verloop van uw vorige verzoek maakte u overigens evenmin melding van dergelijke contacten met zo'n organisatie. Het kan dan ook geenszins overtuigen dat u deze waarheidscommissie pas meer dan twee jaar na uw vermeende vondst van een graf/graven zou contacteren indien u verbeterd was de waarheid te achterhalen en gerechtigheid te laten geschieden. Dit springt des te meer in het oog gezien u aangeeft dat al uw correspondentie met deze commissie zou verlopen via de organisatie Hispano Belga en de door u – ingediende e-mail vanwege de waarheidscommissie specifiek gericht is aan Dhr. I. S. (...), lid van diezelfde organisatie (zie verklaring volgend verzoek vraag 18; zie ook administratief dossier). Vermits deze persoon van Hispano Belga ook aanwezig was als vertrouwenspersoon op uw persoonlijk onderhoud op het CGVS i.k.v. uw eerste verzoek (notities persoonlijk onderhoud, p.1, 14, 18-19), diende ook hij op de hoogte geweest te zijn van dit vermeende massagraf. Per slot van rekening verklaarde u tevens in Colombia te beschikken over een advocaat die zich over al uw problemen ontfermde (notities persoonlijk onderhoud, p.10). Dit alles toont aan dat u ongetwijfeld in de mogelijkheid verkeerde om veel eerder in contact te komen met deze waarheidscommissie indien het verder onderzoek naar een massagraf of -graven – voor zover geloofwaardig – zo'n prangende kwestie voor u betrof. Dat u hier geen gebruik van maakte en u pas na meer dan twee jaar, nota bene na afsluiting van uw eerste verzoek om internationale bescherming, verdere stappen onderneemt hieromtrent, ondermijnt de geloofwaardigheid van dit asielmotief.

De door u neergelegde e-mail van een procureur kan de eerdere appreciatie van de asielinstanties niet ombuigen. Dergelijk document kan uw relaas enkel staven bij geloofwaardige verklaringen, wat geenszins het geval is gebleken, waardoor de bewijswaarde van deze e-mail al relatief mag worden genoemd. Deze wordt trouwens nog verder ondermijnd door de volgende vaststellingen. Zo betreft dit slechts een uitgeprint document zonder handtekening, stempel of apostille. De inhoud van deze e-mail is daarnaast uiterst summier en vaag, waarbij er slechts sprake is van "vermoedelijke" massagraven zonder bijvoorbeeld details te vermelden over de precieze locatie van de resten, een raming van het aantal lichamen en enige concrete stappen die het parket zou hebben verricht. De inhoud van deze e-mail stemt verder ook niet overeen met uw eigen verklaringen. Zo is het behoorlijk tegenstrijdig dat u op het CGVS-onderhoud beweerde dat het parket geen aandacht besteedde aan uw aangiftes over massagraven en dat er u toen werd verteld "er zijn er duizenden zoals jij die hetzelfde komen vertellen" (notities persoonlijk onderhoud, p.17), terwijl de procureur in deze e-mail stelt dat zij direct met u heeft gesproken en dat zij "zeer kostbare informatie" van u heeft verkregen. Het doet tevens de wenkbrauwen fronsen dat een procureur van justitie zou schrijven dat het "begrijpelijk" is dat u uit Colombia bent vertrokken en dat zij hoopt dat de bestemming van haar e-mail (zijnde Dhr. I. S. (...)) van Hispano Belga u asiel zal kunnen bieden, aangezien zij hiermee het Colombiaanse parket openlijk in diskrediet zou brengen. Dit is niet geloofwaardig, en strookt bovendien allerm minst met de confidentialiteitsnota die onderaan in de e-mail opgesteld staat en waarin te lezen valt dat de informatie in de e-mail "enkel mag worden gebruikt door de persoon of de firma voor wie het bestemd is" (zie vertaling in administratief dossier).

De door u ingediende brief vanwege de waarheidscommissie kan evenmin een tegengewicht bieden voor bovenstaande argumenten. Wederom moet worden onderlijnd dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende waarde kunnen bieden in het geval van geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet blijkt. Daarenboven betreft deze brief slechts een kopie zonder enig legalisatiekenmerk, waarbij opnieuw enkele merkwaardigheden in het oog springen betreffende de inhoud ervan. Zo wordt vooreerst uw familienaam zesmaal vermeld en ook zesmaal fout gespeld (Y. (...) i.p.v. Y. (...)). Ook deze brief is

bovendien bijzonder vaag en noemt enerzijds geen concrete details in verband met de vermeende massagraven waarvan sprake. Zo wordt bijvoorbeeld gesteld dat de commissie "bepaalde handelingen" zou hebben ondernomen met een procureur, zonder te verduidelijken wat die handelingen dan wel zijn. Anderzijds is opmerkelijk dat het document melding maakt van een getuigenis van uwentwege, zonder daarbij enigszins toe te lichten op welke datum deze getuigenis dan wel plaatsvond of dit gesprek in de tijd te situeren. Verder moet worden aangestipt dat het bevreemdend overkomt dat deze brief wijst op het feit dat de waarheidscommissie sprak met een procureur en dat deze laatste "het gebrek aan reactie" vanwege het parket zou hebben bevestigd na uw aangifte van massagraven aldaar. Opnieuw kan niet worden aangenomen dat een procureur van justitie haar eigen overheidsentiteit zo openlijk zou verloochenen.

Tot slot kan de begeleidende brief vanwege uw advocaat in België evenmin voorgaande vaststellingen ombuigen, gezien dit een geheel subjectief document betreft. De feiten en nieuwe elementen waarvan sprake in deze brief berusten volledig op uw verklaringen die, zoals eerder aangetoond, ongeloofwaardig werden bevonden door de Belgische asielinstanties, en op de door u neergelegde documenten die, zoals hierboven beschreven, niet kunnen overtuigen en al zeker niet de ongeloofwaardigheden in uw relaas opheffen. Overigens moet worden opgemerkt dat de verwijzing naar de UNHCR Eligibility Guidelines in casu niet dienstig is, aangezien uit voorgaande duidelijk blijkt dat u niet aannemelijk maakt in Colombia massagraven te hebben ontdekt, noch dat u daartegen aangifte hebt gedaan bij de plaatselijke autoriteiten."

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal (i) de authenticiteit van de voorgelegde stukken te betwisten met louter subjectieve argumenten zonder een degelijk onderzoek te voeren en de officiële instanties waarvan de documenten afkomstig zijn of de bevoegde Belgische ambassade te contacteren en (ii) een povere kennis te hebben van de Colombiaanse context, doch slaagt er niet in de hierboven aangehaalde motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. De Raad wijst er hierbij nog op dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Het komt niet aan het CGVS toe om voor verzoeker contact op te nemen met de betrokken instanties en voor verzoeker de nodige bewijsstukken te verzamelen van een relaas dat reeds in een vorig verzoek niet geloofwaardig werd geacht.

Verzoekers verwijzing naar arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin wordt gesteld dat de asielinstanties zich niet uitsluitend op de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming kunnen beroepen om de voorgelegde documenten in vraag te stellen en de authenticiteit van een voorgelegd document niet in vraag kunnen stellen door een loutere verwijzing naar het feit dat het asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden of door te verwijzen naar de algemene graad van corruptie in een land is, gelet op de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, *in casu* niet dienstig. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Wat betreft de brief van de *Comisión de la Verdad* van 14 maart 2021 voert verzoeker een betoog over de oprichting, het doel en het belang van deze Commissie en over het lid van deze Commissie die de brief geschreven heeft, doch hij weerlegt niet dat dit schrijven slechts een fotokopie betreft, waarin bovendien zijn familienaam zes keer fout wordt gespeld. De Raad wijst erop dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dat verzoeker op dit document geïdentificeerd wordt aan de hand van het nummer van zijn identiteitskaart doet hieraan geen afbreuk. Door voorts nog aan te voeren dat in dit document wordt gesteld dat de informatie die hij kon geven cruciaal was voor het lokaliseren van massagraven die sinds 2000 tot op heden door paramilitairen worden gebruikt en voor het begrijpen van de dynamieken van het paramilitarisme in zijn regio, dat "(d)e informatie met betrekking tot de locatie van de massagraven werd doorgegeven aan de Eenheid voor Zoektoch naar vermiste personen (UBPD)", dat de informatie die hij heeft gegeven bijzonder waardevol is voor de UBPD en dat hij daarnaast werd opgenomen in het Uniek Register van Slachtoffers omdat hij slachtoffer is geworden van paramilitair geweld, weerlegt verzoeker voorts de vaststellingen dat deze brief bijzonder vaag is en geen concrete details noemt in verband met de vermeende massagraven waarvan sprake en niet toelicht wanneer zijn getuigenis plaatsvond niet. De omstandigheid dat deze vaagheid niet aan verzoeker kan worden verweten en dat de leden van de *Comisión de la Verdad* dagelijks te maken krijgen met uiterst gevoelige

informatie die compromitterend is voor de paramilitaire groepen en dat aan de verspreiding ervan een risico is verbonden, doet hieraan geen afbreuk. Waar verzoeker nog aangeeft dat er ook niet kan worden gesteld dat het attest uitsluitend gebaseerd is op zijn verklaringen, is de grief niet gericht tegen de motieven van de bestreden beslissing, waarin de Raad zulke overweging niet kan terugvinden. Het gegeven dat in de bestreden beslissing wordt gesproken – niet steeds, in tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden – over “een” waarheidscommissie, terwijl er in Colombia slechts één zou zijn, doet geen afbreuk aan de pertinente motieven in de bestreden beslissing daarover en maakt niet dat het onderzoek van het CGVS oppervlakkig zou zijn gebeurd, noch dat het karakter, het juridisch statuut en het mandaat van de *Comisión de la Verdad* door het CGVS volledig worden geminimaliseerd, en dit nog daargelaten het feit dat verzoeker niet aantoonde dat er in Colombia slechts één waarheidscommissie zou bestaan. Wel blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal van oordeel is dat de fotokopie van de brief van deze Commissie die verzoeker voorlegt geen tegengewicht kan bieden voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Gelet op het gebrek aan objectieve bewijswaarde van de fotokopie van de brief van de *Comisión de la Verdad* voert verzoeker niet dienstig aan dat het gegeven dat hij deze Commissie pas in 2021 zou hebben gecontacteerd terwijl hij de massagraven al eerder zou hebben gevonden en eerder de mogelijkheid zou hebben gehad om contact op te nemen met deze Commissie geen afbreuk doet aan het feit dat hij contact opgenomen heeft met de *Comision de la Verdad* en aan de authenticiteit en bewijswaarde van het attest van 14 maart 2021. Door ten slotte nog te stellen dat het plausibel is dat wanneer een lokale procureur gecontacteerd wordt door een instelling van nationale grootorde die schendingen van de fundamentele mensenrechten onderzoekt, zij niet anders kan doen dan toegeven dat er met de klacht van de verzoeker niets werd gedaan, beperkt verzoeker zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt overwogen, zonder *in concreto* aan te tonen dat deze overwegingen feitelijk onjuist of onredelijk zijn. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de niet-ontvankelijkheid van het tweede verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende.

Wat betreft de email van het Colombiaanse parket van 5 april 2021, voert verzoeker aan dat deze wel degelijk authentiek is, “gelet op het feit dat deze de gedetailleerde gegevens van de parketmagistraat (email en telefoonnummer) bevat”, doch hij weerlegt niet dat het slechts een uitgeprint document zonder handtekening, stempel of apostille betreft. De omstandigheid dat deze email een naam, een emailadres en een telefoonnummer bevat, doet aan deze vaststelling geen afbreuk nu deze gegevens door eenieder op een dergelijke uitprint kunnen worden geplaatst. Voorts ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – hoe door contact op te nemen met de persoon wiens gegevens op deze uitprint prijken de authenticiteit van deze email kan gecontroleerd worden. Waar verzoeker aanvoert dat het feit dat de verklaring op zijn vraag voor het gebruik in een asielprocedure afgeleverd is aan de heer I. S. geen afbreuk doet aan de authenticiteit ervan, is zijn grief niet gericht tegen de motieven van de bestreden beslissing, waarin de Raad zulk motief nergens kan lezen. Verzoeker acht voorts de motivering subjectief waar de commissaris-generaal de inhoud van de email uiterst summier en vaag vindt, doch brengt geen argumenten bij die dit motief kunnen ontkrachten. Waar verzoeker aanvoert dat het CGVS eraan voorbij gaat “dat de procureur zelfs stelt dat indien het nodig zou zijn, zij de informatie die verzoeker haar meedeelde kan overmaken” en dat “(n)ergens uit het dossier blijkt dat het CGVS contact opgenomen heeft met Colombiaans parket of met de procureur in kwestie”, gaat hij er zelf aan voorbij dat deze email niet gericht was aan het CGVS. Gelet op de confidentialiteitsnota onderaan de email, kon verzoeker dan ook niet verwachten dat het CGVS contact zou opnemen met de Colombiaanse procureur om informatie te bekomen. De Raad wijst er nogmaals op dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Verzoeker – of de persoon van *Hispano Belga*, aan wie de email gericht is – kon dan ook zelf de informatie opvragen die hij nuttig acht ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming, wat hij niet gedaan heeft. Dat de Colombiaanse procureur het begrijpelijk vindt dat verzoeker, *nota bene* een landgenoot die onder de bescherming van de procureur valt, uit Colombia is vertrokken en hoopt dat verzoeker asiel zal worden verleend, acht ook de Raad niet aannemelijk. Zij brengt hiermee immers haar eigen ambt en het Colombiaanse parket in diskrediet, wat de authenticiteit van de email eens te meer ondermijnt. Dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift een uitprint van een email van procureur Maria Piedad Franco De Ossa van 24 augustus 2021 aan zijn advocaat (stukkenbundel verzoeker, stuk 2) voegt die een gelijkaardig antwoord zou bieden behalve dat de vraag tot toekenning van asiel werd geschrapt, werpt geen ander licht op het voorgaande. Deze email is bovendien niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor zij hoe dan ook niet in overweging wordt genomen.

Verzoeker poneert nog dat vaststaat dat hij aangifte heeft gedaan tegen de Golfclan met betrekking tot massagraven, doch weerlegt niet dat hieraan in het kader van zijn vorig verzoek geen geloof werd gehecht en dat hij ter staving daarvan nooit enige aangifte heeft neergelegd. Ook thans in het kader van onderhavig beroep doet hij dit niet.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten en toont hij niet aan dat het CGVS geen grondig onderzoek zou hebben gevoerd naar de door hem voorgelegde nieuwe elementen.

De in het verzoekschrift aangehaalde algemene informatie van UNHCR over het gevaar dat getuigen die meewerkten aan het onderzoek naar mensenrechtenschendingen en naar schendingen van het internationaal humanitair recht door de paramilitairen lopen, heeft geen betrekking op verzoekers persoonlijke situatie en vermag bijgevolg aan het voorgaande geen afbreuk te doen. Hetzelfde kan worden gesteld over het artikel "*Un gobernador colombiano abandona el país tras denunciar un plan inminente para asesinarlo*" van El País van 26 augustus 2021 dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt en waarin wordt bericht over een Colombiaanse gouverneur die zijn land verliet na aangifte van een dreigend plan om hem te vermoorden (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Verzoeker tracht hiermee aan te tonen dat de bescherming geboden door het Colombiaanse gerecht en de voorlopige maatregelen bevolen door de Inter-Amerikaanse Commissie voor de Rechten van de Mens (IACHR) onvoldoende zijn, doch aangezien geen geloof kon worden gehecht aan zijn vrees voor vervolging door de *Clan del Golfo* en hij geen nieuwe elementen heeft bijgebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, is een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant.

Ook het verslag over de ligging en kenmerken van een massagraf in het dorp Belén en het schrijven van Carlos Martín Beristain van 18 januari 2022 die verzoeker voegt bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota (aanvullende nota verzoeker, stukken 1 en 2) kunnen niet volstaan als bewijs van de door hem aangehaalde feiten. Vooreerst betreft het hier slechts fotokopieën en kan zoals reeds gesteld aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen objectieve bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien merkt de Raad op dat het verslag over de ligging en kenmerken van een massagraf in het dorp Belén niet gedateerd is en ook niet aangeeft wanneer de aanklacht van verzoeker zou hebben plaatsgevonden, wat uiterst vreemd is voor een verslag van een aanklacht. In het schrijven van Carlos Martín Beristain van 18 januari 2022, dat bijkomende gegevens zou bevatten in verband met de bijdragen van verzoeker aan de *Comisión de la Verdad* in Colombia, wordt evenmin aangegeven wanneer verzoeker zijn getuigenis zou hebben afgelegd.

Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoeker niet betwist dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Te dezen blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.7. Waar verzoeker in meest subsidiaire orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN